

Ο Λαγός και το Άνοιγμα του Χρόνου

•Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Κώστας Βουλαζέρης

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Παρότι ήταν αρκετά χρόνια που οι Παντοκρατορικοί είχαν τις δυνάμεις τους στη διάσταση της Φεηνάρκια, κανένας Παντοκρατορικός στρατιώτης δεν είχε πατήσει στα εδάφη της μικρής πόλης Φιρνέντιλ, στις υπώρειες των Γαλανών Ορέων. Ήταν πολύ ασήμαντη για να τους ενδιαφέρει.

Τώρα, όμως, ήρθαν.

Λίγες ημέρες πριν από το Άνοιγμα του καινούργιου έτους.

Δύο μεγάλα οχήματα σταμάτησαν έξω από τη Φιρνέντιλ: το ένα με ερπύστριες και δύο κανόνια, μοιάζοντας έτοιμο για μάχη· το άλλο με έξι ψηλούς σιδερένιους τροχούς, πολύ πιο μακρύ από το πρώτο, για να μεταφέρει στο εσωτερικό του τους λευκοντυμένους πολεμιστές της Παντοκράτειρας.

Οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ δεν το διανοήθηκαν να αντισταθούν. Δεν είχαν τα μέσα. Οι Παντοκρατορικοί κατέλαβαν την πόλη χωρίς κανένας να τους εμποδίσει· απλά ήρθαν και μπήκαν σαν να ήταν ήδη δική τους. Η αρχηγός τους, η Ταγματάρχης Ναντέμα Ράκβω, εγκαταστάθηκε ως Επόπτρια στον Ναό του Γαλανού Αετού, διώχνοντας τον τοπικό ιερέα και τους βοηθούς του και τοποθετώντας εκεί τους στρατιώτες της και τους αξιωματικούς της: δύο σκληροτράχηλους άντρες ονόματι Φοίβος και Άρθουρ, που ο πρώτος είχε δέρμα λευκό σαν κόκαλο κι ο δεύτερος μαύρο σαν το σκοτάδι του υπόγειου κόσμου. Ο Ναός του Γαλανού Αετού ήταν το μεγαλύτερο οίκημα που υπήρχε στη Φιρνέντιλ, γι' αυτό εγκαταστάθηκαν εκεί. Τα υπόλοιπα ήταν μικρά και φτωχικά.

Γιατί είχαν αποφασίσει οι Παντοκρατορικοί να έρθουν τώρα σε τούτα τα μέρη ενώ πριν τα αγνοούσαν; Οι κάτοικοι της μικρής πόλης μονάχα υποθέσεις μπορούσαν να κάνουν: Η Φιρνέντιλ ίσως να είχε αποκτήσει ξαφνικά στρατηγική σημασία για την Παντοκράτειρα· ή ίσως να κυνηγούσαν κάποιους επαναστάτες εδώ κοντά· ή ίσως να αναζητούσαν κάτι μυστικό και κρυμμένο.

Πλησίαζε, όμως, το Άνοιγμα του καινούργιου χρόνου, και εκείνο που πρώτιστα ενδιέφερε τους γηγενείς ήταν να κάνουν την τελετή που έκαναν πάντα. Την Τελετή του Ανοίγματος. Και, για να γίνει η τελετή, ο Ιερέας Κελμέκρης – ένας κοντός, γηραιός άντρας με πορφυρό δέρμα και μακριά γκριζα γενειάδα που έφτανε σχεδόν ως το έδαφος – επέμενε ότι όφειλαν να έχουν πρόσβαση στον Ναό. Έτσι, εκείνος και τα σημαντικότερα μέλη του Συμβουλίου της Φιρνέντιλ πήγαν να μιλήσουν στην Επόπτρια, για να της ζητήσουν να τους παραχωρήσει τον Ναό του Γαλανού Αετού. Εκείνη αρνήθηκε, λέγοντας πως δε χρειαζόταν πλέον να γίνονται εδώ τελετές σε κατώτερους θεούς αλλά μόνο στον Κρόνο.

«Μα,» διαμαρτυρήθηκε ο Ιερέας, «στους τόπους μας ο Κρόνος σας δεν έχει καμία δύναμη!»

«Αρκετά άκουσα,» αποκρίθηκε η Ναντέμα. «Πηγαίνατε!»

Και τους έδιωξε από τον Ναό.

Οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ εξοργίστηκαν όταν έμαθαν ότι η Παντοκρατορική Επόπτρια δεν ήθελε να τους αφήσει να κάνουν την Τελετή του Ανοίγματος όπως κάθε χρόνο. Αλλά δεν είχαν τρόπο να αντιδράσουν. Αφού αυτή η γυναίκα δεν είχε ακούσει τον Ιερέα Κελμέκρη, ποιον θα άκουγε;

Στο *Σημάδι του Λαγού*, το μοναδικό πανδοχείο στη Φιρνέντιλ, όλοι εξέφραζαν τον θυμό τους όπως νόμιζαν: βρίζοντας, κοπανώντας τις γροθιές τους στα τραπέζια, κουνώντας τα κεφάλια τους, ρίχνοντας κατάρες, συζητώντας τι μπορούσαν να κάνουν, μιλώντας για το θράσος των Παντοκρατορικών, προτείνοντας να τους επιτεθούν με ό,τι όπλα είχαν–

«Μην είστε ανόητοι! Δε θα διστάσουν να σας σκοτώσουν.»

Οι ντόπιοι στράφηκαν για να κοιτάζουν τον Νάρφεδελ, τον άντρα που είχε το παρωνύμιο *Λαγός* επειδή, έλεγαν, οι αισθήσεις του ήταν πάντοτε τσιτωμένες σαν του λαγού, κι εντόπιζε αμέσως τον παραμικρό κίνδυνο και δρούσε χωρίς καθυστέρηση. Το πανδοχείο «*Το Σημάδι του Λαγού*» ήταν δικό του. Ορισμένοι, επίσης, έλεγαν ότι

ο Νάρφεδελ ανήκε στην Επανάσταση, μα κανείς δεν ήταν σίγουρος, καθώς ο ίδιος δεν είχε ποτέ παραδεχτεί τίποτα.

Ο Λαγός είχε δέρμα κόκκινο, όπως οι περισσότεροι γηγενείς της Φεινάρκια, και χαιτή πυκνή και σκούρα πράσινη, σχεδόν μαύρη. Σαν παλιός θάμνος έμοιαζε μ' αυτό το μαλλί, σχολίαζαν μερικοί. Στο σαγόνι του είχε ένα μυτερό γένι. Τα μάτια του ήταν μικρά, μαύρα, και γυαλιστερά.

«Και τι να γίνει;» είπε ένας άντρας στον Νάρφεδελ. «Να μην τηνε κάνουμε την Τελετή του Ανοίγματος;»

«Δεν είναι αυτός τρόπος που κουβεντιάζετε,» αποκρίθηκε ο Λαγός, που καθόταν σ' ένα τραπέζι και είχε πλάι του μια ξύλινη κούπα με μπίρα. «Δε μπορείτε να τους διώξετε. Δεν έχετε τα απαραίτητα όπλα. Κι αυτό το άρμα μάχης που έχουν σταματημένο έξω απ' τη Φιρνέντιλ μπορεί να πατήσει όλα της τα σπίτια κάτω από τις ερπύστριές του όποτε το θελήσουν. Μην είστε ανόητοι, λοιπόν!»

«Και η τελετή δε θα γίνει;» διαμαρτυρήθηκε μια γυναίκα. «Από πάντα γινότανε η Τελετή του Ανοίγματος!»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Νάρφεδελ, μουντά, και ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

Οι ομιλίες και οι φωνές φούντωσαν πάλι μέσα στο πανδοχείο.

Ο Νάρφεδελ παρατήρησε ότι πέντε πολεμιστές της Παντοκράτειρας πλησίαζαν το οίκημα: τους είδε από το παράθυρο, προτού κανένας άλλος τούς πάρει είδηση. Έβγαλε καπνό στην πίπα του και την άναψε, ακουμπώντας την πλάτη του αναπαυτικά στην καρέκλα και περιμένοντας.

Οι Παντοκρατορικοί έσπρωξαν την πόρτα του πανδοχείου και μπήκαν, λευκοντυμένοι κι έχοντας τα τουφέκια τους στον ώμο. Οι φωνές και οι συζητήσεις στο *Σημάδι του Λαγού*, πάραυτα, έπαψαν. Άπαντες στράφηκαν να κοιτάξουν τους νεόφερτους. Ετούτη ήταν η πρώτη φορά που πολεμιστές της Παντοκράτειρας έμπαιναν στο πανδοχείο.

«Ποιος είν' ο πανδοχέας εδώ;» ρώτησε ένας απ' αυτούς, μιλώντας στη Συμπαντική, όχι στην τοπική γλώσσα. Ήταν ο Φοίβος, ο ένας από τους δύο αξιωματικούς της Επόπτριας: ψηλός, κατάλευκος, μαυρομάλλης, κοντοκουρεμένος, φρεσκοξυρισμένος. Επίσης,

κυκλοφορούσε η φήμη ότι ήταν Τεχνομαθής μάγος – κι αν όντως ήταν τέτοιος, τότε το κανονικό του όνομα θα έπρεπε να είναι Φοίβος'μορ, όπως ήξερε ο Λαγός (και όπως οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους κατοίκους της Φιρνέντιλ αγνοούσαν).

«Εγώ είμαι ο πανδοχέας,» απάντησε ο Νάρφεδελ χωρίς να σηκωθεί από τη θέση του. «Αλλά αν θέλετε φαγητό ή ποτό θα πρέπει να το παραγγείλετε από την κοπελιά στο βάθος.» Έδειξε με την πίπα του τον ξύλινο πάγκο, πίσω απ'τον οποίο στεκόταν η Σιγκίκρα, μαυρόδερμη και με μακριά γαλανά μαλλιά που έφταναν ως τη λεπτή της μέση.

Ο Φοίβος αγριοκοίταξε τον Λαγό για λίγο, αλλά ύστερα στράφηκε στη Σιγκίκρα και φώναξε να φέρουν σ'εκείνον και τους συντρόφους του το καλύτερο φαγητό και το καλύτερο ποτό ετούτης της ξεχασμένης πόλης, όπως αποφάσισε ν' αποκαλέσει τη Φιρνέντιλ.

Η Σιγκίκρα κοίταξε ερωτηματικά τον Νάρφεδελ. Εκείνος ένευσε, και συνέχισε να καπνίζει ήρεμα την πίπα του ενώ έφερναν στους Παντοκρατορικούς φαγητό και ποτό.

Ο Φοίβος και οι στρατιώτες του το έριξαν στη μάσα.

Οι κουβέντες ξανάρχισαν μέσα στο πανδοχείο, αν και ψιθυριστά τώρα.

Ο Ιερέας Κελμέκρης ζύγωσε το τραπέζι του Νάρφεδελ και κάθισε κοντά του, μαζί με τον Τούλμεκ, που ήταν μέλος του Συμβουλίου και ο καλύτερος κυνηγός της πόλης παρότι μεγάλος σε ηλικία – πάνω από πενήντα.

«Το πράμα είναι απαράδεκτο!» είπε ο Τούλμεκ στον Λαγό.

«Γιατί κοιτάς εμένα;»

«Και παλιότερα είχες βγάλει περίεργα σχέδια από το μυαλό σου, Λαγέ. Το ξέρω ότι είσαι πολυμήχανος. Τέτοιο λαγό ούτε εγώ δε θα μπορούσα να τσακώσω.»

«Με τις μαλαγανιές δε θα κάνεις κάτι, γείτονα,» τον πληροφόρησε ο Νάρφεδελ δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του.

Ο Τούλμεκ μειδίασε μέσα από τα γκριζα μούσια του. «Πες μου τότε τι πρέπει να κάνω, ρε μαγαάσα!»

«Τίποτα. Δεν ξέρω. Γιατί νομίζεις ότι εγώ μπορώ να κάνω κάτι για να γίνει η τελετή;»

Ο Ιερέας Κελμέκρης τού είπε: «Έχεις κατορθώσει πράγματα, παιδί μου, που οι άλλοι έχουνε θαυμάσει. Το Μεγαθήριο, για παράδειγμα, χάρη σε σένα καταφέραμε να το σταματήσουμε προτού κάνει ένα σωρό καταστροφές και σκοτώσει ανθρώπους.»

«Σοφός ο γέροντας,» τόνισε ο Τούλμεκ.

«Δεν είναι πολύ πιο μεγάλος από σένα,» του είπε ο Νάρφεδελ.

«Μη μ'αγριεύεις τώρα, Λαγέ – εγώ είμαι ελάφι που πετά!» μούγκρισε ο κυνηγός.

Ο Νάρφεδελ έβγαλε από την πίπα του ένα σύννεφο καπνού που θύμιζε δέντρο. «Θα το σκεφτώ το θέμα.»

«Μιλάς αληθινά;» του είπε ο Κελμέκρης. «Ο Γαλανός Αετός μάς κοιτάζει από ψηλά!»

«Κι εγώ τον κοιτάζω, από χαμηλά.»

«Μη βλασφημάς, παιδί μου!»

«Αφού είπα ότι θα το σκεφτώ το θέμα, θα το σκεφτώ,» αποκρίθηκε ο Νάρφεδελ.

Το νέο κυκλοφόρησε, ψιθυριστά, στη μικρή πόλη.

Ο Λαγός θα έκανε κάτι για να γίνει η Τελετή του Ανοίγματος όπως πάντα.

Με μπλέζανε, οι Λάμιες να τους φάνε! σκέφτηκε ο Λαγός, που δεν είχε ιδέα τι να κάνει. *Οι ιερείς και οι κυνηγοί ποτέ δεν κρατάνε το στόμα τους κλειστό.*

Ο Νάρφεδελ βγήκε από την πόλη καθώς σουρούπωνε, βαδίζοντας στις υπώρειες των Γαλανών Ορέων και ανηφορίζοντας νωχελικά.

Σύντομα, κατάλαβε ότι δύο ζευγάρια μάτια τον παρακολουθούσαν. Παντοκρατορικοί αναμφίβολα. Η Επόπτρια είχε βάλει να κοιτάζουν ποιος έμπαινε και ποιος έβγαινε από τη Φιρνέντιλ.

Αλλά δεν μπορείς να πιάσεις τον Λαγό άμα εκείνος δεν θέλει να τον πιάσεις: έτσι, δεν άργησαν να τον χάσουν μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι.

Ο Νάρφεδελ, βαδίζοντας στο ορεινό τοπίο, άναψε την πίπα του μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. Σε κάποια στιγμή, ήταν σίγουρος ότι κάτι θηριώδες τον κατασκόπευε μέσα από τις πυκνές σκιές, αλλά το αγνόησε, κι εκείνο αγνόησε αυτόν.

Μπροστά σε μια πλαγιά και σ'ένα στρογγυλό άνοιγμα κοντά στο έδαφος, σταμάτησε.

«Βγες απ'την τρύπα σου, μωρή σαύρα,» φώναξε.

Μια μορφή ξεπρόβαλε μέσα από το άνοιγμα. Μια γυναίκα ντυμένη με γούνες ζώων και βαριά υφάσματα. Το φως των φεγγαριών αποκάλυπτε ένα κόκκινο πρόσωπο πλαισιωμένο από μαύρα σγουρά μαλλιά. Ένας λίθος γυάλιζε στο μέτωπό του, ραμμένος επάνω σε μια γαλανή κορδέλα – ένας λίθος που μέσα του, ήξερε ο Νάρφεδελ, κρυβόταν ένας δαίμονας. Γιατί η γυναίκα ήταν μάγισσα, του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.

«Δε χρειάζεται νασαι τόσο γλυκομίλητος μαζί μου,» είπε η Ονιάρδη'λι.

«Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας ήρθαν στα μέρη μας.» Ο Νάρφεδελ άδειασε την πίπα του και την έκρυψε μέσα στην κάπα του.

«Τους είδα. Και τώρα τους βλέπω.»

Από το μέρος όπου στέκονταν φαινόταν η Φιρνέντιλ, καθώς και τα μεγάλα οχήματα των Παντοκρατορικών, που τα μέταλλά τους γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο και στο φως των ενεργειακών λαμπών.

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου,» είπε ο Νάρφεδελ.

Η Ονιάρδη γέλασε ξερά, και κάτι φάνηκε να κινήθηκε μέσα στον λίθο στο μέτωπό της, σαν κόρη τρίτου ματιού. «Νομίζεις ότι εγώ μπορώ να κάνω τίποτα για να τους διώξω;»

«Φυσικά και όχι.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Νομίζεις ότι δεν έχω αρκετή δύναμη;»

«Το ξέρω πως δεν έχεις αρκετή δύναμη για να τους διώξεις.»

«Προσπαθείς να με προκαλέσεις, τώρα;» Η μάγισσα ακουγόταν θυμωμένη. Η κόρη του τρίτου ματιού της συστελλόταν και διαστελλόταν· ο δαίμονάς της ήταν ανήσυχος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νάρφεδελ. «Για άλλο λόγο βρίσκομαι εδώ.» Και της εξήγησε το πρόβλημά του, καθώς νύχτωνε για τα καλά γύρω τους.

Ταξίδεψαν μέσα στη νύχτα, πλάι σε κρημνούς και πάνω σε κρημνούς, και ακολουθώντας κακοτράχαλα μονοπάτια. Ο άνεμος ούρλιαζε γύρω τους φέρνοντας μικρά κομμάτια πάγου από τις ψηλές βουνοκορφές. Τα δέντρα λύγιζαν τα κλαδιά τους σα να ήθελαν να τους περιεργαστούν.

Μερικοί λύκοι κατέβηκαν τρέχοντας από μια πλαγιά, με φανερή πρόθεση να τους φάνε· γιατί πρέπει να ήταν πεινασμένοι, και πρέπει να έβρισκαν λίγα θηράματα τούτη την εποχή.

Ο Νάρφεδελ έβγαλε την караμπίνα του.

«Μη ρίξεις,» του είπε η Ονιάρδη'λι, απλώνοντας το χέρι της εμπρός του. «Μη ρίξεις.» Τα δάχτυλά της ήταν μακριά και κοκαλιάρικα, και φορούσε δαχτυλίδια από κόκαλα ζώων και σχοινί.

Αναπάντεχα, ένας δυνατός ήχος ακούστηκε, σαν καταρράκτης που πέφτει από ψηλούς βράχους, σαν νερό που αφρίζει και βρυχάται.

Οι λύκοι στράφηκαν και, αλυχτώντας τρομαγμένα, έφυγαν.

Ο Νάρφεδελ έκρυψε την караμπίνα του.

Η Ονιάρδη στράφηκε να τον αντικρίσει. «Ο Γέρικος Ποταμός των Απότομων Βράχων,» είπε: κι εκείνος ήξερε ότι μιλούσε για τον δαίμονά της.

Συνέχισαν το δρόμο τους χωρίς να καθυστερήσουν άλλο.

Και, όταν είχαν περάσει τα μεσάνυχτα κι ο άνεμος είχε κοπάσει κάπως, έφτασαν μπροστά σε μια χαράδρα κάτω από ένα δάσος. Μέσα της υπήρχε πυκνή ομίχλη που έμοιαζε αφύσικη, κι από τα βάθη της ομίχλης αντηχούσε ένα απαλό μουρμουρητό.

«Τι μέρος είν'αυτό, μάγισσα;» ρώτησε ο Νάρφεδελ ο Λαγός.

«Εδώ,» του απάντησε η Ονιάρδη, «θα βρούμε τη βοήθεια που σου υποσχέθηκα. Έλα» και βάδισε επάνω σ'ένα στριφτό μονοπάτι που οδηγούσε μέσα στη χαράδρα και στην πυκνή, παράξενη ομίχλη.

Ο Νάρφεδελ την ακολούθησε. «Είσαι σίγουρη πως τίποτα δε θα μας φάει εκεί κάτω;»

«Όχι.»

«Μ'ενθουσιάζεις ώρες-ώρες...» Ο Λαγός έβγαλε την καρμπούνα του και την όπλισε.

Το απαλό μουρμουρητό ακούστηκε να δυναμώνει λίγο. Σαν τραγούδι έμοιαζε τώρα. Σαν κάποιος να σιγοτραγουδούσε έναν σκοπό.

Στον πυθμένα της χαράδρας υπήρχαν χαμηλά δέντρα που έγερναν σαν να ήταν κουρασμένα μέσα στην ομίχλη· και τώρα, ο Νάρφεδελ και η Ονιάρδη 'λι βάδιζαν ανάμεσά τους.

Ο Λαγός νόμιζε πως είδε κάτι να κινείται, και στράφηκε, σημαδεύοντας· όμως τίποτα δεν ήταν εκεί.

Η μάγισσα φώναξε: «*Σακρέκ'μοκ,*»

Ανάμεσα σε δύο δέντρα, μια μορφή φάνηκε να υλοποιείται από την ίδια την ομίχλη. Κάτι που θύμιζε, ακαθόριστα, τετράποδο πλάσμα καθισμένο στα πισινά πόδια. Ο λαιμός του ήταν μακρύς· τα μάτια του, αντί να γυαλίζουν, έδιναν την εντύπωση ότι ρουφούσαν το φως, σαν δύο πεντασκότεινες υπερφυσικές μαύρες οπές.

σε αναγνωρίζω

Η φωνή προήλθε από την ομίχλη, ολόγυρα.

έχουμε ξανασυναντηθεί

«Ναι,» είπε η Ονιάρδη.

είχες έρθει για να με κάνεις δικό σου αλλά δεν ήσουν αρκετά δυνατή

Η φωνή του θεού της χαράδρας έμοιαζε με ηχώ· ο Νάρφεδελ νόμιζε ότι κάποιος άλλος μιλούσε, κάπου μακριά, και ο αντίλαλός του ήταν που έφτανε ως εδώ.

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ονιάρδη, «αυτή είναι η αλήθεια. Και δεν με σκότωσες παρότι μπορούσες.»

υπήρχε τροφή κι αλλού καλύτερη από σένα ποιο θα ήταν το νόημα;

ήρθες για να δοκιμάσεις ξανά;

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ονιάρδη. «Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη, Σακρέκ'μοκ.»

*δεν κάνω χάρες εκτός αν μου αρέσουν
τι ζητάς;*

Η Ονιάρδη τού εξήγησε τι ακριβώς ήθελε από εκείνον.

γιατί να κάνω αυτό που ζητάς; τροφή βρίσκω κι εδώ

«Και καλύτερα θα ήταν να μην τραφείς εκεί, έτσι κι αλλιώς,» του είπε ο Νάρφεδελ.

ποιος μιλά;

«Νάρφεδελ με λένε. Ο Λαγός.»

δε μυρίζεις σα λαγός

«Τι θέλεις για να κάνεις αυτό που σου ζητάμε;»

ζητάς κι εσύ ό,τι ζητά η γυναίκα των κοκάλων;

«Ναι. Σου είναι δύσκολο; Δε νομίζω πως σου είναι. Απλώς η γνώμη μου, βέβαια...»

αν κάνω αυτή τη χάρη για εσάς θα κάνετε κι εσείς μια χάρη για εμένα;

«Μάλλον.»

πρέπει να το υποσχεθείτε

Η Ονιάρδη και ο Νάρφεδελ αλληλοκοιτάχτηκαν, διστακτικά, μέσα στην ομίχλη.

Ο Λαγός επέστρεψε στην πόλη προτού χαράξει, όταν το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό. Οι Παντοκρατορικοί δεν τον πήραν είδηση. Κοιμήθηκε μερικές ώρες στο πανδοχείο και, το πρωί, επισκέφτηκε τον Ιερέα Κελμέκρη στο σπίτι του, για να του πει ότι θα γινόταν η Τελετή του Ανοίγματος αλλά με κάποιες διαφορές – δηλαδή, όχι στον Ναό του Γαλανού Αετού.

«Μα,» είπε ο Κελμέκρης θυμωμένα, «πάντοτε στον Ναό την κάνουμε την τελετή! Ο Γαλανός Αετός εκεί μάς ακούει!»

«Ο Γαλανός Αετός δεν πετά πάνω απ'όλα τα βουνά και τις υπώρειές τους;» ρώτησε ο Νάρφεδελ.

Ο Κελμέκρης έστριβε τα μακριά του μούσια, νευρικά. «Ναι, έτσι είναι. Πράγματι, έτσι είναι.»

«Δε θα τον πειράξει, λοιπόν, αν κάνουμε την τελετή μας στα βουνά και όχι στο Ναό. Αυτή είναι η μόνη εναλλακτική λύση, Σεβασμιότατε· διαφορετικά, δε θα γίνει καθόλου τελετή.»

«Εντάξει.» συμφώνησε ο ιερέας. «Θα τους ειδοποιήσω όλους.»

«Θα το αναλάβω εγώ. Καλύτερα να γίνει με μυστικότητα, ώστε να μην το μάθουν οι Παντοκρατορικοί.»

Ο Κελμέκρης το συλλογίστηκε προς στιγμή και κατένευσε. «Μιλάς συνετά.»

Ο Λαγός έφυγε από το σπίτι του Ιερέα. Επέστρεψε στο πανδοχείο και μίλησε στο προσωπικό του. Τους είπε να διαδώσουν το σχέδιο χωρίς φασαρία, από πόρτα σε πόρτα και από στόμα σε στόμα. Οι Παντοκρατορικοί δεν έπρεπε να καταλάβουν τίποτα. Γιατί, αν καταλάβαιναν, ίσως να περικύκλωναν την πόλη τη βραδιά πριν από το Ανοιγμα του Χρόνου, και τότε οι ντόπιοι δε θα μπορούσαν να πάνε πουθενά.

Τα πάντα ήταν έτοιμα όταν η τελευταία ημέρα του χρόνου ήρθε.

Οι κάτοικοι της Φιννέντιλ ποτέ ξανά δεν είχαν τόση μεγάλη αγωνία για την Τελετή του Ανοίγματος, αν και πάντοτε είχαν στο μυαλό τους τις ευχές που θα έκαναν για το νέο έτος. Έπρεπε ν'αποφασίσουν με σοφία, γιατί στον καθένα επιτρεπόταν μονάχα μία ευχή που μπορούσε, ίσως, ο Γαλανός Αετός να πραγματοποιήσει – περισσότερες ευχές ποτέ δεν τις πραγματοποιούσε, και μπορεί και να οργιζόταν.

Τώρα, όμως, οι κάτοικοι της Φιννέντιλ δεν είχαν ν'ανησυχούν μόνο για τις ευχές. Τώρα, ανησυχούσαν ότι η τελετή ίσως να μη γινόταν καθόλου. Έπρεπε να προσπαθήσουν για να πραγματοποιηθεί η τελετή: να ξεγλιστρήσουν σαν κλέφτες από την ίδια τους την πόλη, χωρίς οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας να τους σταματήσουν.

Η νύχτα έπεσε.

Αέρας δεν φυσούσε.

Η ατμόσφαιρα ήταν παγερή.

Το τοπίο, σιωπηλό· εκτός από το απόμακρο αλήχτημα κανενός θηρίου, ή το φτεροκόπημα και το κρώξιμο κανενός πτηνού.

Τα τρία φεγγάρια της Φεηνάρκια λαμπύριζαν μαγευτικά στους ουρανούς.

Μια μυστηριώδης ομίχλη κατέβηκε από τις πλαγιές των Γαλανών Ορέων, κινούμενη λες και είχε νοημοσύνη.

Οι φρουροί της Επόπτριας Ναντέμα την είδαν και αμέσως ειδοποίησαν. Τα ανιχνευτικά συστήματα του μεγάλου εξάτροχου οχήματος μπήκαν σε λειτουργία, για να διαπιστώσουν μήπως κάτι – κάποιο όχημα, ίσως, ή κάποια μεγάλη ένοπλη ομάδα – κρυβόταν μέσα στην ομίχλη. Τίποτα, όμως, δε βρήκαν. Ήταν μόνο μια ομίχλη. Ή, τουλάχιστον, έτσι έδειχνε η οθόνη πάνω από την κονσόλα των Παντοκρατορικών.

Ο Λοχαγός Φοίβος, που είχε κάποια εκπαίδευση ως Τεχνομαθής μάγος, χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως μέσω του ανιχνευτικού συστήματος του οχήματος, και είπε στην Επόπτρια, που στεκόταν πλάι του: «Υπάρχει κάτι μέσα σ' αυτή την ομίχλη.»

«Τι κάτι;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Εντοπίζω, όμως, κάποια μορφή ενέργειας – όχι συνηθισμένη – που προέρχεται από όλη την ομίχλη. Αν είχαμε έναν Δεσμοφύλακα μαζί μας, ίσως να μπορούσε να μας πει περισσότερα.»

«Πιστεύεις ότι είναι κάποιος από τους δαιμονικούς θεούς της Φεηνάρκια;»

«Το θεωρώ πιθανό.»

Η ομίχλη, που πλησίαζε γρήγορα, είχε ως τώρα φτάσει στην πόλη, και την τύλιγε σταδιακά απ' τη μια άκρη μέχρι την άλλη. Οι Παντοκρατορικοί δεν μπορούσαν να δουν πάνω από μισό μέτρο.

Τα πάντα είχαν σκοτεινιάσει. Είχαν γίνει σαν μαγικός λαβύρινθος. Και αλλόκοτοι ήχοι αντηχούσαν: ήχοι που δεν έμοιαζαν να έχουν καμία φανερή πηγή προέλευσης.

Η Επόπτρια Ναντέμα πρόσταξε τους μαχητές της να μείνουν στις θέσεις τους, σε ετοιμότητα, και να μην απομακρυνθούν μες στην ομίχλη.

Την ίδια ώρα, οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ έβγαιναν απ'τα σπίτια τους και – με δυσκολία παρότι βρίσκονταν στην πόλη τους – ακολουθούσαν τον δρόμο προς τα βουνά. Ανέβηκαν στις πλαγιές και, κοιτάζοντας πίσω τους, ατένισαν τη Φιρνέντιλ τυλιγμένη στη μυστηριακή ομίχλη. Ψιθύριζαν ο ένας στον άλλο ότι κάποιος δαίμονας είχε έρθει να τους βοηθήσει, και ορισμένοι ρωτούσαν τον Νάρφεδελ τον Λαγό ποιος ήταν αυτός ο δαίμονας. Κάποιος υπηρέτης του Γαλανού Αετού; Εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσε να πει τίποτα. Πράγμα που τους έκανε να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους ακόμα περισσότερο, εικάζοντας ότι ο Λαγός ήταν μέλος της Επανάστασης και γνώριζε δαίμονες που ήταν εχθροί της Παντοκράτειρας και την πολεμούσαν – κι ένας απ'αυτούς τους δαίμονες ήταν που είχε έρθει τώρα.

Στο δρόμο τους συνάντησαν μια κουκουλοφόρο μορφή να τους περιμένει στεκόμενη πλάι σ'ένα αρχαίο δέντρο.

Ο Νάρφεδελ ζύγωσε την Ονιάρδη. «Δεν ήξερα ότι θα ερχόσουν κι εσύ, μάγισσα.»

«Πάντοτε έρχομαι στην Τελετή του Ανοίγματος, απλά εσύ δε με βλέπεις όλες τις φορές.»

Η μάγισσα και ο Λαγός οδήγησαν τους υπόλοιπους σ'ένα δάσος πάνω στα βουνά, και σ'ένα ξέφωτο αυτού του δάσους. Εκεί, ήταν ασφαλείς να κάνουν την Τελετή του Ανοίγματος όπως πάντα.

Καθάρισαν το μέρος γρήγορα, όσο καλύτερα μπορούσαν· απόθεσαν κάτω βαρέλια με κρασί που άφηναν να ωριμάσει από την αρχή του χρόνου, και γέμισαν ξύλινες κούπες μ'αυτό· άναψαν φωτιές κι άρχισαν να ψήνουν από πάνω τους σφαχτάρια, ενώ συγχρόνως χόρευαν και τραγουδούσαν, παίζοντας αυλούς.

Η Ονιάρδη'λι κάθισε κάτω από ένα δέντρο, παρακολουθώντας τη γιορτή και καπνίζοντας την πίπα της. Ο Νάρφεδελ χόρευε με τη Σιγκίκρα, που δούλευε στο πανδοχείο του, και με άλλες κοπέλες της Φιρνέντιλ.

Όταν τα καρυκευμένα ζώα είχαν ψηθεί πάνω από τις φωτιές, μοίρασαν το φαγητό ανάμεσά τους, μαζί με πατάτες και άλλα χορταρικά και λαχανικά που είχαν βράσει σε τσουκάλια. Προτού όμως ξεκινήσουν να τρώνε, ο Ιερέας Κελμέκρης στάθηκε σ'έναν

ψηλό βράχο του ξέφωτου για να μιλήσει στους κατοίκους της Φιρνέντιλ και να ευχαριστήσει τον Γαλανό Αετό για ό,τι τους είχε δώσει αυτό τον χρόνο. Τελειώνοντας, πρόσθεσε ότι δεν έπρεπε να αποκαρδιώνονται από την παρουσία των ανθρώπων της Παντοκράτειρας στην πόλη τους, γιατί ήταν βέβαιος πως αυτή δεν ήταν παρά μια δοκιμασία και, αργά ή γρήγορα, οι στρατιώτες θα έφευγαν από ετούτα τα μέρη αφού, όπως όλοι γνώριζαν, δεν είχαν πραγματικό λόγο να μείνουν.

Μετά, φώναξε τα λόγια στην αρχαία λαλιά των βουνών τα οποία καλούσαν τον Γαλανό Αετό.

Και οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ περίμεναν με κομμένη την ανάσα. Θα ανταποκρινόταν ο Αετός στο κάλεσμα του Ιερέα, τώρα που βρίσκονταν μακριά από την πόλη τους και μακριά από τον Ναό;

Κοίταζαν τους ουρανούς, φέρνοντας ο καθένας στο νου του την ευχή που είχε να κάνει.

Και ο Αετός ήρθε. Ένα μεγάλο πτηνό φάνηκε να φτερουγίζει μέσα στη νύχτα. Γαλανό σαν αστραπή. Μοιάζοντας να είναι περισσότερο φως παρά ύλη.

Αργότερα, ως συνήθως, δεν μπορούσαν όλοι να συμφωνήσουν από πού ακριβώς είχε έρθει ο Γαλανός Αετός: από το βορρά; το νότο; την ανατολή; τη δύση; Ο Ιερέας είχε πει, πολλές φορές, ότι ήταν προσωπική υπόθεση για τον καθένα. Όπως και οι ευχές που έκαναν.

Ο Αετός δεν φώναζε, ήταν σιωπηλός. Έκανε κύκλους στον νυχτερινό ουρανό, θυμίζοντας οπτασία καμωμένη από αστραπή, φωτιά που έρχεται από τους αιθέρες.

Οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ έκαναν τις ευχές τους, χωρίς να μιλούν, από μέσα τους. Ο Γαλανός Αετός μπορούσε ν'ακούσει τις σκέψεις τους και να διαβάσει τις καρδιές τους: όλοι το ήξεραν.

Το μεγάλο πουλί, ύστερα, έφυγε: χάθηκε στους ουρανούς. Και οι κάτοικοι της Φιρνέντιλ συνέχισαν το γλέντι τους, ικανοποιημένοι που ο θεός τους είχε έρθει παρά τις αντιξοότητες που είχαν παρουσιαστεί.

Έφαγαν και ήπιαν και τραγούδησαν και χόρεψαν.

Και λίγο πριν από την αυγή, βάδισαν προς την πόλη τους, για να δουν ότι, όπως τους είχε υποσχεθεί ο Λαγός, ήταν ακόμα τυλιγμένη

στην παράξενη ομίχλη. –Μέχρι να φωτίσει, όμως· έπειτα η ομίχλη θα έφηνγε, τους είχε προειδοποιήσει ο Νάρφεδελ, που ίσως να ήταν με την Επανάσταση. Έτσι, γλίστρησαν γρήγορα μέσα στη Φιννέντιλ και στα σπίτια τους, κι όλοι το έριξαν στον ύπνο, φαγωμένοι και πιωμένοι καθώς ήταν.

Η μάγισσα και ο Λαγός κατέβηκαν πάλι στη χαράδρα μετά από δύο νύχτες, και συνάντησαν τον ομιχλώδη θεό Σακρέκ'μοκ.

επιστρέψατε όπως υποσχεθήκατε

«Μας είπες ότι θα μας στείλεις σ'ένα ταξίδι, όχι και τόσο μακρινό· αλλά δε μας εξήγησες τίποτα περισσότερο,» του είπε ο Νάρφεδελ.

θα πάτε σ'ένα μέρος όπου εγώ δεν μπορώ να περάσω και θα μεταφέρετε ένα μήνυμα για μένα

αυτό μονάχα θέλω

«Σ'ακούμε, Σακρέκ'μοκ,» είπε η Ονιάρδη'λι. «Τι θέλεις να κάνουμε;»

Το επόμενο πρωί ταξίδευαν μέσα στα Γαλανά Όρη, τυλιγμένοι στις κάπες τους και βασιτώντας ψηλά, ανθεκτικά ξύλινα μπαστούνια, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε γύρω από τ'αφτιά τους...